

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80

Jørgensen, J

Alfbedssang

over afdøde Kone

Elisabet Jørgensdatter Bakkeby.

1. Mell. O store Gud og Verdens Skaber.

Af Jntet vi er her oprunden, Dg staar som
Markens Blomst en Tid, Til vi omsidder vorder sun-
den, At visne bort i Dødens Strid. Dg Stedet som
vi her har eiet, Det kjendes snart da ikke mer; Saa-
ledes har det altid pleiet, Om man endog var vægtig her.

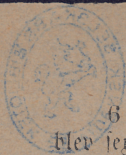
2. Men af paa Døden Jaa vel trøster, Men
lever som de vare ei Dumslyngt af dens Baand og Læn-
te, Dg for dens Angreb vare fri; Men bygge som de
skulle leve, Til Evighed i Verden her. Men som de
sikkrest derpaa drive, Da er de døde Mennesker.

3. Hvor lykkelig er den som haver Sit Borger-
skab heroventil, Om Enden sig urentet lover, Saa er
de færdig naar Gud vil. Saaledes var en Kjer som
døde 3 Tid af Atten Hundreder Dg Svøti Aar fra at
det søde Gudsblam blev sødt paa Jorden her.

4. Den Kjere var en elsket Kone Af sin tilbage-
levend' Mand, Som sidder nu paa Hrens Trone I
Himlens Høime Fædreland. Af otte Børen hun og
færnes, Som hun har baaret ved sit Byvt, Gid de af
hende maa bliit omfærnes, Af hvilken Glæde da og Trøst.

5. Skjøndt de til Livets modne Dage, Var kom-
met for sin Moders Dod, Dog vil de Savn for hens
de smage, Fordi hun var dem om og sød. Dg af sin
Egtefælle Kjere, Vel hun ndi hans Graabarsaar, En
Mindende i Hjertet vare, Som ei med Dagenes forgaar.

V box 18:517

6 Hun var som fremmende berne, Til hun blev sex og femti Aar. Da fik hun ud fra Meien træde, Til Glæden hist som ei forgaar. Den sidste Sygdom som hun bar, Var Pinefuld en længer Tid, Dog var hun glad derved at fare, Til Livets Sommer skjær og blid.

7. Der hun fornem at Døden vilde, Fortære hendes Liv og Aand, Da bad hun til sin Frelser milde, At han med sin den stærke Haand, Maa føre hendes Sjæl til Glæden, Og bad at man for hendes Sjæl, Net skulde bede om i Freden, At finde der sin Arvedel.

8. De sidste Ord som hun udtalte Til sine fjære Bøen her, Var Ord som meget dem husvalte I Sorgen for sin Moder kjær. Hun bød, at de ei skulde græde, Men heller leve saa at de I Himlens goldne Sal og Sæde, Der hende snart lig kunde se.

9. Hun havde hele Sindet vendt I sidste Stund fra alting her, Et Lys var og i hun antændt, Som ei var gjort af Mennesker, Men af Guds Aand, som vilde være En Trøster mit i hendes Nød. Og stærke hende til at bære Hver Smertensstund indtil sin Død.

10. Gud gav hun ogsaa Kraft at bære De Smertes Berden hende gav. Som hørd' hende hun bevreret Med Haan til Randen af sin Grav. Hun fik paa Sottesengen høre, At Svottene har demmet saa, Hun karskere sig vel kan føre End at hun sig til No skal faa.

11. Det gjorde hende ondt at høre, Midt under hendes Smertes Aar, Og det og mer skal ikke røre, Hun nu i Fredens skjønne Aar. Thi al Modgang som hun her lode, Er dine Herlighed ei verd, Som hun har fundet ved at træde, Fra Verdens skarpe Lungeres Sværd.

12. Dog fandtes de som ogsaa vare, Med hende Venner uden Svig, De maatte Herren selv bevare, Til de og hist blev Engle lig. Hvor Afstedstaarer ikke

rinde, Som da de stod paa hendes Grav, Men være Evigen med hende, Og Herren deres Støttestav.

13. Den Tid hun her til Huse vare, I denne Ridars Hytte her, Dog var hun ei en af den Skare, Der holdte Praagt og Velsst kjær. Men Herrens Ord var hendes Glæde, Sægtmodighed var hendes Pryd. Thi hendes Maal var ei berne, Men i en anden Verdens Fryd.

14. Saa bar hun da ved Banens Ende Opnaaet sit bestemte Maal, Saa er hun da bag al Glæde. Og har udtømmet Dødens Skaal. Derfor skal Herren være æret, Som med sin Hvirvelkjær og Stav var trostet hende her og varet Med hende over Dødens Hav.

15. Saa er hun da ei her til Huse, Men har nedlagt sin Vandringstav, Mod hendes Sjæl skal ikke bruse De Volger mer paa Verdens Hav. Vi haaber vist at den bar naaet Hjem til den rette Glædestrand, Hvor evig Hvile den har faaet Ved Troen paa sin Frelsermand.

16. Farvel fra Mand og Børn fjære, Farvel fra Sodskeode og Ven, Med Kristus lev nu og regjere, Til vi for skue dig igjen; Og sov med Fred i Gravens Hvile, Snart for vi samme Nederlag, Men naar Livets Sol i Luften smiler, Da vogner vi til Domsmedag.

17. At at vi da fik sammenkande, Ved Jesu Kristi Høire Haand, Og paa den nye Jord saa lande, Dunslyng't af større Venkabs Baand, End som vi før her til hverandre, Var bunden i Ustædigbed; Men evig sammen da at vandre, I Glæde og Retfærdighed.

18. Til Stulning du velsignet vare, For hver en Stund du blandt os var. Nu ser vi her Dig aldrig mere, Som engang Dage med os bar, For alt det Gode du os viste, Var takket som en kjærlig Ven,

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

mm 0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

Din Løn du derfor ei skal miste, Men finde den i Him-
melen.

19. Udfaldet af at den Afdøde Er her beromme
ud af mig. Bl'r at den Grefke det forstode. Dg gjør
det til en Fabel lig. Thi baade Hun og Jeg vi bleve
Af Verden ligedans ansedt, Men nu hun langt fra Ver-
den lever, Saa held dig da Elisabet.

20. Belsignet vare da dit Minde Dg Fred være
med dit Stov, Til vi dig atter for at finde, Sig For-
aarets unge Lov. Da skal vi med dig udi Glæden
Saa være ind til Ewigbed Dg skue udi Selvsfreden
Guds Afglands Lys saa klar og blid.

Forfattet af J. Jørgensen.

Pris 2 Skill.

Førlagt af M. Urdal.

T r o m s ø. O. Kjøldseths Bogtrykkeri. A. A.